

nos appellationem retinuimus. Tamen quis fuerit hic Tertullus, neque quando primùm cœperit, ubi recepta vel propagata sit, quandiu perstiterit hæc hæreticorum secta non reperio apud probatos ullos authores, quibus à me fides habeatur, aut quorum auctoritatem aliis ipse commendare vel possim, vel audeam. Dogma igitur istorum hoc fuit, Sceleratorum hominum animas conuerti in dæmonas ipsos siue diabolos: vel in animantia iis vitiis & ei turpitudini similia, cui ipsi viuentes addicti fuerint. Atque hanc sententiam & *μετεμψύχωση* potius, quàm *μετενομήτωσι* ex Pythagoreorum primùm, pòst autem Manicheorum & Priscillianistarum (qui Pythagoreorum ettores secuti sunt) deliriis sumptam esse docet cùm Diogenes Laert. in vita Pythagoræ, tum Augustin. ipse libro septimo de Genes. ad liter. cap. 9. & 11. Quam Claudian. poeta pulcherrimè libr. 2. in Ruffin. his versibus expressit,

Nam iuxta Rhadamantus agit, cùm gesta superni

Curriculi, totòsque diu prospexerit aëtus,

Exæquat damnum meritis, & multa ferarum

Cogit vincla pati: truculentos ingerit vrsis:

Prædonèsque lupis: fallaces vulpibus addit.

At qui desidia semper, vinoque grauat

Indulgens Veneri voluit torpescere luxu,

Hunc suis immunda pingues detrudat in artus.

Qui iusto plus esse loquax arcanaque suenit

Prodere, piscosus fertur victurus in vndas,

Vt nimiam pensent æterna silentia vocem.

Nec tamen mirum est ista ab hæreticis recipi & recoqui ex impiis philosophorum insomniis, cùm Euseb. lib. 5. de vita Constantini figmēta Platonis, cc. iiii.